15/05/2019

Αγίου Νεκταρίου: Ποια η εικόνα αυτού που πιστεύει στον Χριστό;

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως

Πόσο ὡραία εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ πιστοῦ! Πόσο θαυμαστὴ ἡ χάρη της! Τὸ κάλλος της σὲ γοητεύει, τὸ δὲ ὕφος της ἐκφράζει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πιστοῦ πρὸς τὸν Θεό. Ἡ γαλήνη ποὺ εἶναι ἁπλωμένη στὴ μορφὴ της ἐκφράζει τὴν εἰρήνη τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ ἡρεμία της τὴν ἀταραξία τῆς καρδιᾶς.

Ἡ χαραγμένη στὸ πρόσωπο τοῦ πιστοῦ καλοσύνη, μαρτυρᾶ τὴν ἥσυχη συνείδησή του. Ὁ πιστὸς εἰκονίζεται σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ἀσταμάτητων μεριμνῶν τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖες καταπονοῦν συνεχῶς τὸ πνεῦμα καί,

ἐπίσης, σὰν ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ πεποίθησή του πρὸς τὸν Θεὸ ζωγραφίζεται μὲ ζωηρὰ χρώματα πάνω στὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του.

Ἀληθινά, ὁ πιστὸς εἰκονίζεται σὰν ἄνθρωπος μακάριος καὶ εἶναι μακάριος διότι κατέχει ἤδη τὴν πληροφορία γιὰ τὴ θεϊκὴ προέλευση τῆς πίστης του καὶ ἔχει πεισθεῖ γιὰ τὴν ἀλήθειά της. Ὁ Θεὸς μίλησε μυστικὰ στὴν καρδιά του. Ἡ θεία φωνὴ γέμισε τὴν καρδιά του καὶ ἡ θεία εὐφροσύνη τὴν πλημμύρισε. Ἡ καρδιά του καὶ ἡ διάνοιά του εἶναι ἀφοσιωμένες στὸν Θεό.

Ἡ καρδιὰ του καίγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ πνεῦμα του βιάζεται νὰ ἀνυψωθεῖ πρὸς τὸν Θεό.

Ὁ πιστός, ἔχοντας καταλύσει τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωισμοῦ, τὰ ὁποῖα περιορίζουν ἀσφυκτικὰ τὴν ἀγάπη του καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐνεργεῖ καὶ νὰ βλέπει πέρα ἀπὸ ἕναν μικρὸ ὁρίζοντα γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, τινάχτηκε μακριὰ καὶ λευτερώθηκε ἀπὸ τὸν τυραννικὸ ζυγὸ τῆς δουλείας καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ, καταργώντας τὴν ἄθλια λατρεία τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἔτσι, ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ δεσμά του, τρέχει παντοῦ στὴ γῆ σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα, καὶ σπεύδει ὅπου τὸν καλεῖ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Κανεὶς πλέον δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ τὸν ἐμποδίζει, κανεὶς ποὺ νὰ τὸν ἐπηρεάζει. Οἱ ἡδονὲς τοῦ κόσμου –ποὺ σὰν ποτάμια κυλοῦν πάντοτε- καὶ οἱ ἀπολαύσεις τῶν ἐπίγειων ἀγαθῶν, δὲν τὸν δελεάζουν πιά.

Τὸ εἴδωλο τοῦ ἐγωισμοῦ του κατέπεσε καὶ συντρίφτηκε καὶ ὅσες θυσίες, προσφορὲς καὶ θυμίαμα πρόσφερε μέχρι τώρα σ’ αὐτόν, στὸ ἑξῆς τὰ προσφέρει μόνο στὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ πλέον ἀγαπᾶ καὶ λατρεύει μὲ ὅλη του τὴν ψυχή.

Εἶναι ἀφοσιωμένος ἐξολοκλήρου, μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά, στὸν ἀληθινὸ καὶ ζῶντα Θεὸ· ἔτσι λησμονεῖ τὸν κόσμο καὶ ἀμελεῖ μάλιστα συχνὰ καὶ τὴ φροντίδα τοῦ ἴδιου τοῦ σώματός του.

Τὸ βλέμμα του ἀτενίζει πρὸς τὸν Θεό, ἡ δὲ καρδιά του Τὸν ἀναζητᾶ ἀσταμάτητα. Τὸ πνεῦμα του καταγίνεται μὲ τὴ μελέτη τῶν ἔργων Του, ἡ δὲ ψυχή του ἐπαναπαύεται στὴ θεία πρόνοια τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὰ πάντα διεγείρουν στὴν καρδιὰ τοῦ πιστοῦ καινούργια συναισθήματα. Ὁλόκληρη

ἡ δημιουργία μιλᾶ μὲ μυστικὴ γλώσσα στὴν ψυχή του γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ θείου Δημιουργοῦ της. Ἐντρύφημά του εἶναι ἡ μελέτη τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ· καὶ χαρὰ του αὐτὴ ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἐνατένιση τοῦ κάλλους τῆς δημιουργίας. Μελέτημα τῆς καρδιᾶς του εἶναι ὅσα φανερώνουν τὶς θεῖες εἰκόνες τοῦ ἀγαθοῦ πάνω στὴ γῆ, δηλαδὴ τὸ ἀγαθό, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Εὐτυχία του, ἀληθινὴ καὶ σίγουρη, εἶναι ἡ παντοτινὴ καὶ ἀδιάκοπη ἐπικοινωνία μὲ τὸν θεῖο Δημιουργό. Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ εἶναι σὰν μέλι γλυκὸ στὸ στόμα του. Αὐτὰ μελετάει μέρα καὶ νύχτα. Ἡ καρδιά του καίγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό. Τρέχει πρὸς Αὐτὸν καὶ Αὐτὸν ἀναζητᾶ μελετώντας τὰ δημιουργήματα. Ἀσταμάτητο ἔργο του ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν τελειοποίησή του καὶ διακαὴς ἐπιθυμία του ἡ ὁμοίωσή του μὲ τὸν Θεό. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ πλημμυρίζουν τὴν πληγωμένη ἀπὸ τὸν θεῖο πόθο καρδιά του.

Ὁ δὲ ὕμνος καὶ ἡ δοξολογία, ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ εὐλογία ἀπευθύνονται μὲ θέρμη καὶ ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ στόμα του πρὸς τὸν Θεό. Ἀπὸ τὰ χείλη του ἐξέρχεται σοφία, ἡ δὲ καρδιά του εἶναι γεμάτη σύνεση καὶ γνώση. Ἡ ζωὴ του εἶναι δημιουργικὴ καὶ γεμάτη ἁρμονία. Ζεῖ σπεύδοντας, μὲ σκοπὸ καὶ περίσκεψη, πρὸς τὴν τελείωση γιὰ τὴν ὁποία καὶ ἔχει πλασθεῖ, καὶ ἀπολαμβάνει ἄφθονη τὴν εὐδαιμονία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Ζεῖ στὴ γῆ, ἀλλὰ ἡ πολιτεία του εἶναι οὐράνια. Δίχως νὰ ἐξαντλεῖται στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, ἕνα μέλημα ἔχει, μία μέριμνα: τὸ νὰ μὴν ἀσχολεῖται μὲ τὰ πολλά, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἕνα καὶ μόνο ποὺ ἔχει πραγματικὰ ἀνάγκη. Ὅλη του ἡ φροντίδα στρέφεται στὸ πῶς νὰ ἐκπληρώσει τὸν θεῖο νόμο καὶ γιὰ τὸ πῶς θὰ πράττει τὸ ἀγαθό. Ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, κάθε φυλῆς καὶ ἔθνους, εἶναι κοινωνία ἀδελφῶν ἐξ αἵματος καί, γι’ αὐτό, ἐπιθυμεῖ σφοδρὰ νὰ ἐπεκτείνει τὶς εὐεργεσίες του πρὸς ὅλους.

Χαίρεται μὲ τὶς εὐτυχίες τους καὶ λυπᾶται γιὰ τὶς δυστυχίες τους. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐλεεῖ καὶ δανείζει, ἡ δὲ δικαιοσύνη του μένει αἰώνια. Ἡ καρδιά του ἐλπίζει πάντα στὸν Κύριο, ἡ δὲ ψυχὴ του εἶναι ἤδη ἕτοιμη νὰ παρουσιαστεῖ μπροστὰ στὸν Πλάστη της. Γεμάτος ἐλπίδα καὶ θάρρος ἀναφωνεῖ μαζὶ μὲ τὸν ψαλμωδό: «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος».

Τὸ γνῶθι σαυτὸν, Κείμενα Αὐτογνωσίας. Ἐκδόσεις Ἄθως / Χρ.Ἔκδοσης: 2012

Εκ του ιστοτόπου Ενορίας Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων agiazoni.gr